

[Henry Christensen.]

var også stærkt inde på spørgsmålet om, hvorvidt det påståede magtmissbrug var af interesse for, hvad han kaldte 1 million lønmodtagere. Hvorvidt det ene eller det andet vægtgrundlag er fordelagtigt for lønmodtagerne, er der ingen af os to der ved noget som helst om; vi ved bare, hvad der er det sagligt rigtigste.

Og vi ved for øvrigt, at en række lønmodtagerorganisationer og ikke mindst tjenestemandorganisationerne — for nylig guldsnorene — har givet udtryk for, at man burde ajourføre vægtgrundlaget hyppigere også uden for overenskomstsituationen. I den anledning kan jeg med formandens tilladelse citere fra det sidste nummer af Københavns Kommuneskole, der er organ for kommunelærerne og lærerinderne her i København, hvori der står, at

„man fra tjenestemandsside må finde det naturligt at overgå til det pristal, som er mest up to date, og som er vanskeligst at kritisere, så snart det da er teknisk muligt.“

Jeg tror, at dette er en klar udtalelse. Jeg tror, at det ærede medlem og den højtærede minister ville have bidraget til at skabe ro omkring anvendelsen af pristallet, hvis man havde anvendt sine kræfter på det sagligt rigtigste resultat. Nu rejser man diskussionen om, hvorvidt man i fremtiden skal have to pristal. Det, som det høje folketing i den givne situation har at beskæftige sig med, er alene det pristal, der er lovfæstet i lovbestemmelserne om reguleringspristallet. Det er vort ansvar fremfor noget, og dette pristal har i hvert fald ganske bestemt lovfæstede anvendelsesområder.

Derudover ved vi, at arbejdsmarkedet rent faktisk har en aftale om at benytte det samme pristal. Det står dem selvfølgelig frit for, om de vil nå frem til en anden aftale; det har vi ikke truffet beslutning om; det beror på arbejdsmarkedet selv. Man kunne drøfte, hvad der er mest praktisk o. s. v., men det er ganske klart, at som situationen er i øjeblikket, er det arbejdsmarkedets egen sag. Hvorvidt man dér er enig eller ikke enig om noget andet, har jeg ingen som helst mening om, og det må som sagt blive arbejdsmarkedets egen sag. Men det er selvfølgelig folke-

tingets sag at stå vagt om de beslutninger, der er truffet her i det høje ting.

Man har så været inde på spørgsmålet om ministerens adgang til at blande sig i disse forhold. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var af den opfattelse, at ministeren havde sådan almindelig ministeriel adgang til at blande sig i tingene ligesom inden for al anden administration. Her må jeg skuffe det ærede medlem med at sige, at sådan forholder det sig ikke. Den højtærede økonomiminister gjorde i sin redegørelse ganske klart opmærksom på, at det statistiske departement har en særlig stilling, og det har for øvrigt en række institutioner og organer inden for den offentlige forvaltning.

En række institutioner inden for den højtærede undervisningsministers område har en særlig selvstændig stilling, og jeg tror heller ikke, den højtærede kirkeminister føler sig ansvarlig for, hvordan folkekirkens præster ved enhver lejlighed skal udlægge teksten om søndagen o. s. v. Det forholder sig ikke således, at der uden videre kan udstedes ordre på alle de forskellige områder. Men dertil kommer ganske klart, at dette problem har været drøftet nøje i det høje ting, og det, jeg har sagt herom, er præcis det samme som det, daværende finansminister H. C. Hansen med folketingets samlede tilslutning gjorde klart, og som er det grundlag, hvorpå statistisk departement siden har arbejdet. Sådan er det særlig klart at det parlamentarisk forholder sig, og det er naturligvis det, der er baggrunden for den drøftelse, vi har haft, og for det forslag til dagsorden, som jeg har stillet. Det ligger ganske på linje med den stilling, som tinget har taget hidtil, og derfor takker jeg for den tilslutning, dette forslag har fået.

Aksel Larsen: Det, debatten her drejer sig om, er i realiteten, hvorvidt den højtærede økonomiminister har gjort noget forkert eller noget rigtigt. Det, jeg gerne ville have opklaret, var: hvad ligger der i det ærede medlem hr. Henry Christensens dagsordensforslag? Er det en kritik af det, økonomiministeren har gjort, eller er det en godkendelse af det, økonomiministeren